E ATIT DE SIMPLU...

Cabinetul de lucru al prof. EMIL C. CRĂCIUN, directorul Institutului „Dr. Victor Babeș“, membru corespondent al Academiei R.P.R.... Ce liniște e în acest colț al clădirii bătrîne care domină străvechiul parc de pe Splai! Cartier universitar. Alături, localul nou al Institutului de seruri și vaccinuri „Dr. Cantacuzino”, Facultatea de științe naturale și medicină veterinară. Puțin mai sus, pe „Ardealului“, medicina umană și igiena.

Ne aflăm aici în lumea „cosmosului mic“, al celulelor și țesuturilor, pe care obiective puternice, în stare să mărească de mii de ori, îl redau sub forma unor desene ciudate, cu surprinzătoare simetrii și jocuri de culori

Profesorul ia loc în fața biroului. Pe masă — un microscop, lame, secțiuni, buletine anatomo-patologice. Pereții au fost de mult transformați în bibliotecă. Dar cărțile nu mai încap în rafturi. În așteptarea unora noi, mai stau pe scaune și fotolii. A rămas liber unul singur, pe care am luat loc la invitația amabilă a profesorului.

Doctorul Emil C. Crăciun nu pare deloc obosit după multe ore de muncă intensă. Este proaspăt, glumeț, gata de vorbă. Își cere scuze că ne-a făcut să-l așteptăm. Apoi explică:

— *Am făcut cinci minute de exerciții fizice. În fața geamului deschis. Miinile la piept, aplecări, genuflexiuni. Ziua mea de lucru nu s-a terminat încă. Am ajuns la concluzia că o mică repriză de gimnastică înviorează mai mult decît o ceașcă mare de cafea. Și, în plus, e mai sănătoasă...*

Discuția noastră luase un... start bun. Eram în temă. De altfel, pentru prof. dr. Emil C. Crăciun o convorbire despre sport este un lucru cît se poate de simplu și — după mărturisirea sa — foarte plăcut. Ilustrul nostru anatomo-patolog și oncolog a fost un pasionat al mișcării în aer liber încă din timpul studenției. În anul 1921 tînărul doctor s-a numărat printre membrii fondatori ai Cercului sportiv inițiat pe lingă Societatea studenților în medicină din București. Acest cerc avea să devină un nucleu puternic al sportului universitar din Capitală. Printre membrii săi s-au numărat mulți sportivi de performanță. Prof. dr. Ion Pavel, apreciatul specialist în boli de nutriție, a concurat sub culorile sale la canotaj, schi și tenis, iar acum își împletește activitatea laborioasă cu practicarea regulată a turismului. Cînd vine vorba de drumeție, profesorul Crăciun se aprinde la față.

— *Personal nu găsesc cuvinte să recomand cît mai călduros această îndeletnicire. Eu, cînd spun turism, mă gîndesc nu atît la autocarele elegante ale O.N.T.-ului care, în treacăt fie spus, reprezintă o realizare de mare preț, ci la mersul pe jos, timp de 3–4 ceasuri. Drumeția de munte este și mai minunată. Anul trecut m-a supărat aproape toată iarna un guturai și o răceală, pare-mi-se, cronică. Colegii mei, profesorii, mi-au recomandat să stau în casă. Priveam de după geam la jocul fulgilor iar gîndurile zburau departe spre brazii și cărările troienite. Pînă cînd, într-o zi, n-am mai răbdat și am plecat. La munte. „Ai să vii cu o pneumonie!“ mi-a pronosticat un venerabil confrate. M-am întors fără guturai...*

Despre sport, în general, părerea profesorului este de mult formată:

— *Recomand exercițiul fizic zilnic ca regim de viață. Personal fac dimineața și seara cîte 100 de genuflexiuni. Vi se pare mult? E o jucărie. Dacă n-ai timp lași orice la o parte dar nu exercițiile fizice. Eu, deși nu mai sînt de mult tînăr, am urcat Omul în 1962. Și cred că voi repeta și în acest an performanța.*

În familia prof. Crăciun practicarea exercițiilor fizice este o adevărată tradiție. Cei doi băieți ai săi, Constantin și Gheorghe, elevi în clasa a X-a și a XI-a, au devenit de pe acum credincioși sportului. Practică înotul, canotajul și schiul.

— *Îi luați în plimbările dv.?* am întrebat.

— *Nu prea vor să meargă,* spune rîzînd profesorul, *cică... fug prea repede. Eu de la Casa Scînteii, nu mă opresc pînă la pădurea Băneasa. Și merg întins fără... suc și fără merinde. Dar să lăsăm gluma. Îi iau la munte cu mine. I-am obișnuit să meargă. Anul trecut am făcut un traseu record de 12 ore. Asta, desigur, se potrivește numai celor antrenați.*

Prof. dr. Emil C. Crăciun la masa de lucru.

Foto: T. Roibu

Rămînem în domeniul turismului, fiindcă profesorul mai are ceva de spus:

— *Ieșirile la aer, trebuie să devină o obișnuință, o practică săptămînală, în tot cursul anului și pe orice vreme. Pentru asta nu e neapărat nevoie să pleci... spectaculos echipat, pe Valea Prahovei. Împrejurimile Bucureștiului oferă condiții admirabile de turism local. Dar eu pun două condiții esențiale: la drum să nu se fumeze și să nu se bea (alcool bineînțeles). Altfel, de pomană este totul. Un chef la cabană este, după părerea mea, un sacrilegiu și un atentat la propria sănătate. Nu trebuie să le comiteți niciodată...*

Pe masă, becul microscopului stătea aprins. În fața obiectivului aștepta o lamă nouă. Un diagnostic. Aștepta cam de mult. Ne-am luat rămas bun de la profesorul dr. Emil C. Crăciun, nu înainte de a obține promisiunea că ne va scrie, pe larg, despre toate cîte am discutat.

— *În prima clipă de răgaz am să scriu. Neapărat. De mult mă gîndesc la aceasta. Consider foarte important ca oamenii să învețe ce au de făcut pentru a fi sănătoși și mereu tineri. Și e atît de simplu...*

VALERIU CHIOSE

Of, moș Stanciu din Tălmaciu!...

Subsemnatele sîntem filatoare la fabrica „Firul roșu“ din Tălmaciu și îți scriem dragă redacție ca să intervii cumva, fiindcă așa nu se mai poate. Ne necăjește mereu. De fiecare dată cînd avem meci de handbal!...

Noi, l-am ocoli, dar ghereta lui îi chiar în drumul nostru și de cîte ori ne vede cu sacii de sport la spinare, zîmbește mucalit și întreabă:

— Iară mergeți, fetelor, în excursie?

— Nu mergem în nici o excursie, moș Stanciu, răspundem noi. Ne ducem să jucăm handbal la Sibiu.

— D-apoi asta nu tot drumeție se cheamă?

— Nu, se cheamă că jucăm în deplasare.

— În fiece duminică?

— Da, în fiecare duminică.

— Măi să fie!... Dar curios joc mai e aista?... Uită, la fotbal îi altfel: o duminică se duc în ospeție, o duminică stau în găzduire... C-așa-i frumos!

— Nu ne mai necăji, moș Stanciule. Dumneata nu știi că nu avem teren?

— Știu, dar taie-mă dacă pricep de ce n-aveți?...

Cînd ajungem aici, dragă redacție, încep explicațiile:

— Uite, moș Stanciule, îi spunem noi: anul trecut, ne-am apucat să facem un teren de handbal în spatele celui de fotbal.

— Foarte frumos! Voi de ce să n-aveți unde juca? Ba trebuia să faceți două, că sînteți două mii de fete în fabrică!...

— Așa a spus și președintele asociației noastre sportive, într-o ședință: „Facem și fotbal, tovarăși. Dar să nu uităm că în fabrica noastră elementul feminin predomină!“

— Bun băiet, dacă o zis așe!

— A zis, de ce să nu spunem adevărul! Noi însă n-am mai făcut și al doilea teren, fiindcă mergea destul de greu primul...

— Ei, pămîntul cere muncă!

— Așa a spus și președintele asociației noastre sportive. După care, a plecat la Sibiu. Cînd s-a întors, aveam teren de handbal!...

— Cum așe?

— Închiriase unul la Sibiu!

— Ce să mai aibă omul bătaie de cap!...

— Așa a spus și președintele asociației noastre sportive... Acum, jucăm nu jucăm, chiria merge. Cînd avem meci în deplasare, ne ducem la Sibiu. Cînd jucăm „acasă“, mergem tot la Sibiu...

— Vorba cîntecului: „Tot pe drum, pe drum, pe drum și acasă nicidecum...“

— Exact, moș Stanciule. Și dacă ar fi mai aproape!...

— Apoi, sînt cîțiva kilometri din Tălmaciu pîn-la Sibii!

— Sigur că sînt. Dar cum spunem ceva, imediat sare consiliul asociației noastre sportive: „Teren aveți? Aveți. Chirie plătim? Plătim. Transport plătim? Plătim. Ce mai vreți?

— Să terminăm terenul — răspundem noi timide. Ne mai ajutați și dumneavoastră...

— Acum, cînd începe returul la fotbal? — ne întreabă ei

Aici, moș Stanciu începe să-și ciupească nervos colțul mustății.

— Iar dumneata — continuăm noi — cînd ne vezi plecînd cu sacii de sport la spinare, ne mai necăjești spunînd că mergem în excursie...

— Păi, asta nu se cheamă drumeție?

— Nu, moș Stanciule, că noi facem handbal nu turism. Doar ți-am explicat cum stau lucrurile.

— Ba io tot turism am să-i zic!

— Deci, ai să ne necăjești și în continuare?

— Ba, bine că nu!

— Ei, află moș Stanciule, că noi n-o să mai putem răbda și o să scriem la gazetă.

— Nu-i bai!

— Nici cînd o să afle toată lumea cum ne necăjești?

— Scrieți și de ce?

— Bineînțeles.

— Apăi, de două ori nu-i bai!

Și-a zîmbit mucalit. De ce, dragă redacție?

ECHIPA DE HANDBAL

pt. conformitate
VASILE TOFAN

(după un material trimis de corespondentul *Ilie Ionescu*).

PENTATLON *modern*

Invingătorul în „Cupa 1 Mai“ va fi cunoscut azi la... Călugăreni

Intr-adevăr, cele două probe desfășurate joi și vineri — tirul și natația — nu au adus clarificări importante în ce privește învingătorul primului concurs de pentatlon modern din acest an. Dan Ionescu a „tras“ destul de bine la tir (locul doi), a obținut un rezultat bun și la natație, astfel că înaintea crosului el are un avantaj de 281 de puncte înaintea lui Marinescu, aflat pe locul doi. Foarte aproape de Marinescu se află și Țintea, astfel că crosul de astăzi, programat la Călugăreni, va fi hotărîtor în stabilirea clasamentului final. Condițiile atmosferice neprielnice impun concurenților o chibzuită dozare a efortului, pentru terminarea în bune condițiuni a parcursului.

Dar, iată pe scurt cum s-au desfășurat tirul și natația. Rezultatele de la tir (pistol 20 focuri) nu sînt deloc mulțumitoare. Doar patru concurenți (Țintea, Ionescu, Pușcaș și Marinescu) au obținut rezultate satisfăcătoare (peste 180 p), în rest — sub posibilități. Și nu este admis aceasta pentru că, după cum bine s-a văzut, cu toții au posibilitatea să obțină rezultate în jurul a 180 p. Natația, în schimb, a evidențiat o mai bună pregătire a sportivilor, și îndeosebi a lui Marinescu, învingător cu timpul de 4:01,1. Iată acum rezultatele tehnice: INDIVIDUAL: *tir:* Țintea 192 p — 940 p, Ionescu 185 — 800 p, Pușcaș 183 — 760, Marinescu 182—740, Tomiuc 169—480, Lichiardopol 168—460; *natație* (300 m liber): Marinescu 4:01,8 — 995 p, Ionescu 4:04,3 — 980, Ștefănescu 4:06,3 — 970, Lichiardopol 4:12,0 — 940, Tomiuc 4:15,9 — 925, Țintea 4:24,6 — 880; ECHIPE: *tir:* Steaua I 2160 p, Steaua II — 1520 p, Casa Ofițerilor Brașov 1020 p; *natație:* Steaua II 2890, Steaua I 2800, Casa Ofițerilor Brașov 2310.

După patru probe, clasamentele se prezintă astfel: INDIVIDUAL: Ionescu 3821 p, Marinescu 3540 p, Țintea 3507 p, Tomiuc 3328 p, Pușcaș 3126 p, Ștefănescu 3094 p; pe ECHIPE: Steaua I 10.375 p, Steaua II 9416 p, Casa Ofițerilor Brașov 6403 p, C.S.O. Craiova 2628 p.

C. MACOVEI

Campionatul mondial de hochei pe gheață

Cum s-au comportat reprezentanții noștri?

In mod firesc atunci cînd analizăm comportarea echipei noastre reprezentative la recent încheiata ediție a campionatului mondial de hochei pe gheață trebuie să răspundem în cele din urmă la întrebarea: poate fi considerat mulțumitor locul ocupat de hocheiștii romîni în cadrul seriei B? Considerăm însă util ca înainte de a da un răspuns la această întrebare să discutăm, pe larg, o serie de probleme ridicate de jocurile disputate în cadrul grupei B, unde, alături de echipa noastră reprezentativă, au participat o serie de selecționate puternice, ale unor țări unde hocheiul pe gheață are o veche tradiție.

Ceea ce este de subliniat în primul rînd este faptul că jucătorii romîni evoluau pentru întîia oară în cadrul grupei B (1959, Criteriul juniori; 1961, grupa C) unde au fost promovați direct, ca urmare a rezultatelor bune înregistrate în ultima perioadă de timp. Este lesne de înțeles că acest lucru ridica probleme serioase în fața echipei R.P. Romîne, care trebuia să confirme prin comportarea sa justețea măsurii luate de L.I.H.G. privind promovarea sa într-o categorie superioară. Privită prin această prismă evoluția hocheiștilor romîni la această ediție a campionatului mondial poate fi socotită ca bună. Aprecierile unor tehnicieni prezenți la Stockholm, comentariile favorabile consacrate echipei noastre de multe din publicațiile suedeze confirmă în mod cert acest lucru. In plus, trebuie menționat faptul că pe toată durata competiției hocheiștii romîni au luptat cu mult elan, s-au străduit din toate puterile să realizeze rezultate cît mai bune, reușind să se mențină în permanență în lupta pentru primul loc.

La încheierea întrecerii, selecționata de hochei a țării noastre s-a clasat pe locul III, ceea ce — ținînd seama de cele arătate mai sus — poate fi considerat ca mulțumitor. Desigur dacă nu primeam golul egalizator în jocul cu Elveția sau dacă se realiza măcar una din numeroasele ocazii avute la scorul de 2-1 în meciul cu Norvegia situația în clasament a echipei noastre ar fi fost cu totul alta. Dar am greși dacă am analiza comportarea selecționatei țării noastre numai și numai prin prisma acestor situații. Spunem acest lucru, deoarece partidele diputate pe patinoarul amenajat pe vechiul stadion olimpic din Stockholm ne-au arătat că reprezentativa noastră putea să termine competiția pe un loc mai bun.

Ce a împiedicat-o să realizeze acest lucru? In primul rînd, lipsa de experiență. In momentele grele, tinerii noștri hocheiști se pierdeau, comiteau greșeli elementare, cea ce ducea la primirea unor goluri parabile, așa cum s-au întîmplat lucrurile în jocurile cu Elveția și Norvegia. In afară de aceasta, echipa noastră a avut fluctuații în comportare, determinate de forma slabă a unor jucători (Sofian, Ionescu și Biro — ultimul fiind încă nerestabilit după accidentul suferit în luna ianuarie) precum și de lipsa de experiență a unor tineri hocheiști, care — în unele partide — au fost depășiți de „miza“ mare a jocului (Pană, Crișan, Ioanovici). Așa că, practic, în meciurile grele selecționata noastră conta doar pe o pereche de fundași și pe prima linie de atac, ceea ce însemna foarte puțin în condițiile luptei acerbe care se dădea pentru ocuparea primelor locuri.

Prima evoluție a hocheiștilor romîni în cadrul grupei B ne-a dat însă posibilitatea să tragem unele concluzii importante de care va trebui să ținem seama în viitor. In această direcție o atenție deosebită va trebui să fie acordată lărgirii lotului reprezentativ cu o serie de elemente tinere, talentate, care s-au remarcat în ultimul timp în cadrul meciurilor din campionat. Tinerii hocheiști vor fi încadrați în programul de pregătire a lotului și, în acest sens, este necesar să se pună accentul pe creșterea lor în funcție de învățămintele trase din urmărirea jocului celor mai bune echipe.

O mai mare preocupare va trebui să se manifeste față de selecționarea și pregătirea portarilor. Jocurile disputate la Stockholm au scos în evidență faptul că un portar bun reprezintă un factor determinant în potențialul de luptă al unei echipe. La acest capitol selecționata noastră a fost deficitară. Este o sarcină de primă importanță care trebuie rezolvată în cel mai scurt timp. De asemenea, este necesar să se privească cu mai multă atenție jocul în apărare. Spunem acest lucru, deoarece multe din golurile primite de echipa noastră au fost parabile, ceea ce a contribuit mult la scăderea elanului, la reducerea capacității de luptă. Cele mai bune formații prezente la Stockholm au arătat multă siguranță în apărare, fundașii colaborînd perfect cu portarul și cu atacanții retrași în zona de apărare. Pe această linie vom scoate din nou în evidență o veche meteahnă a jucătorilor noștri și anume aceea că nu știu să folosească corpul în duelurile cu adversarul. Deși sînt bine dotați din punct de vedere fizic și cu toate că li s-a spus acest lucru de nenumărate ori, totuși majoritatea hocheiștilor romîni preferă — probabil din teamă! — să folosească mai mult crosa în încercarea de a ataca un adversar.

In privința organizării acțiunilor ofensive trebuie să spunem că reprezentativa țării noastre s-a prezentat mai bine. S-a jucat în viteză, precizia în pase a fost destul de bună, s-au aplicat cu succes o serie de scheme tactice — ceea ce a și permis de altfel jucătorilor romîni să domine chiar și pe cei mai puternici adversari, să aibă inițiativa majoritatea timpului. Experiența acumulată la Stockholm ne arată, pe de altă parte, că hocheiștii romîni vor trebui, în viitor, să exerseze mai mult trasul la poartă din viteză și să folosească mult mai rațional driblingul, în special, în fazele finale ale acțiunilor de atac.

Confruntarea dintre echipa noastră și o serie de selecționate cu renume pe plan european (Norvegia, Elveția, R.P. Polonă) — cu care este necesar să ne întîlnim mai des în viitor — a scos în evidență posibilitățile mari pe care le are hocheiul nostru. Aceste posibilități pot fi confirmate, dar pentru aceasta trebuie muncit serios, cu convingere și modestie. Deoarece numai așa cîștigarea unui loc mai bun în clasament nu mai depinde de un gol sau de o... bară!

MIHAI FLAMAROPOL
antrenorul echipei reprezentative de hochei pe gheață a R.P. Romîne

CĂLIN ANTONESCU